

Arrest

nr. 324 485 van 1 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 23 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1991.

De verzoekende partij dient op 9 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 oktober 2024 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 19 november 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U, [H. A.] (°(...)1991), verklaart over de Syrische nationaliteit te beschikken. U bent een soennitische Arabier afkomstig uit het dorp Louf, gelegen in subdistrict Saraqib van de provincie Idlib. Behalve een dagje om te proberen, ging u nooit naar school. U werkte in de landbouw.

In 2014 huwde u met uw nicht langs moederszijde [J. A. S.]. Jullie kregen twee kinderen.

In 2016 verhuisde u naar Turkije, Istanbul om daar te gaan werken. Tussen 2016 en 2020 keerde u zo'n drie keer terug naar uw dorp in Louf om uw familie te bezoeken. In 2020 werd u door Turkije gedeporteerd naar Syrië. U keerde terug naar Louf. Het dorp stond op het punt om overgenomen te worden door het regime waardoor jullie naar een vluchtelingenkamp vertrokken. U verbleef met uw gezin nog zo'n twee jaar in het vluchtelingenkamp Alsawra bij Masara, Idlib.

In 2022 verliet u Syrië. Via Turkije, Griekenland en enkele voor u onbekende landen en Oostenrijk reisde u naar België, waar u aankwam op 2 september 2022. Onderweg werd een verzoek om internationale bescherming geregistreerd van u in Oostenrijk op 24 mei 2022. U wachtte de procedure niet af en reisde verder. Hier diende u uw verzoek in op 9 september 2022. Bij terugkeer vreest u aangehouden te worden door het Syrische regime en naar het leger gestuurd te worden gezien u uw legerdienst nog niet deed.

Ter staving van uw verzoek legt u de kopieën van volgende documenten voor: de pagina uit het familieboekje van uw ouders waarop u ingeschreven staat en de pagina van uw echtgenote uit het familieboekje van haar ouders.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van het verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM erop dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Dient vooreerst opgemerkt te worden dat het CGVS op zich niet betwist dat u van Syrische origine bent, de Syrische nationaliteit bezit, en het evenmin uitgesloten is dat u gedurende langere tijd in Syrië heeft verbleven, mogelijk ook in Louf, uw beweerde regio van herkomst.

Het is echter een feit van algemene bekendheid dat reeds voor het huidige conflict grote aantallen Syriërs binnen Syrië verhuisden (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Syrië hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaats(en) kan niet genoeg benadrukt worden. De nood aan internationale bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Syrië feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Syrië geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Syrië (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial analysis (December 2014), pag. 25-26, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-03/Article15c%20JA_EN.pdf). Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Syrië, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft, wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan internationale bescherming kan doen gelden.

Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Syrië regionaal significant verschillend is (zie EUAA COI Report. Syria Security Situation (oktober 2023), beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024-10EUAA_COI_Report_Syria_Security_Situation.pdf en de EUAA Country Guidance: Syria (april 2024) (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-syria-2024>) en de verschillende statelijke en niet-statale actoren geenszins allemaal actief zijn op het volledige Syrische grondgebied. Hierdoor kan het risico om vervolgd te worden door, of de mogelijkheid om bescherming te bekomen van, één (of meerdere) van de aanwezige actoren regionaal sterk verschillen.

Het bepalen van uw laatste verblijfplaats binnen Syrië is dan ook van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en het daardoor voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een regio waar er in zijn hoofdte een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een regio te vestigen waar een dergelijke vrees of dergelijk risico niet bestaat, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen Syrië. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u geen zicht biedt op het geheel van de plaatsen waar u heeft verbleven voor uw vertrek uit Syrië.

In casu werd vastgesteld dat u niet in staat bent doorleefde verklaringen af te leggen inzake uw meest recente plaatsen van verblijf voor uw komst naar Europa. U gaf aan dat u in 2016 vertrok uit Syrië en zich vestigde voor vijf jaar in Turkije (CGVS, p.10-11). Echter kunt u geen enkel document voorleggen ter staving van dit vermeende verblijf in Turkije. Gevraagd naar uw kimlik (tijdelijke Turkse verblijfsvergunning), stelde u nooit een kimlik gehad te hebben. Op de vraag hoe dat kwam, vertelde u dat u uw vingerafdrukken had

gegeven aan de “kruispoort” in Antakya en men dan geen documenten krijgt, maar vijf of zes jaar moet wachten (CGVS, p.11). Deze verklaring houdt echter geen steek, daar uit objectieve informatie blijkt dat het standaard is om uw vingerafdrukken te geven en dat voor de pre-registratieperiode gestreefd wordt naar dertig dagen (zie objectieve informatie in het administratief dossier). Uw bewering dat u geen documenten kon krijgen en vijf of zes jaar zou moeten wachten, is dan ook allerminst aannemelijk. U slaagt er dan ook niet in om de afwezigheid van enig Turks verblijfsdocument uit te klaren. Eveneens gaf u aan dat u uiteindelijk gerepatrieerd werd door de Turkse autoriteiten naar Syrië, maar bent u opnieuw niet in staat hier ook maar iets van bewijs omtrent voor te leggen. Uw verklaringen blijven dan ook blote beweringen. Indien u zo’n vijf jaar in Turkije verbleven heeft, kan het niet overtuigen dat u geen enkel document, foto of ander bewijsstuk omtrent dit verblijf zou kunnen voorleggen. De geloofwaardigheid van dit jarenlange verblijf komt dan ook ten eerste op de helling te staan.

Verder zou u na uw vermeende repatriëring teruggekeerd zijn naar Louf, maar bent u niet in staat om doorleefde verklaringen af te leggen inzake de situatie ter plaatse. Gevraagd wanneer u terugkeerde, verklaarde u “2020 of net voor 2020, want over twee maanden ging het nieuwjaar worden, dus net voor of net na 2020” (CGVS, p.11). Hier zou u één maand verbleven hebben, waarna jullie ontheemd geraakten daar de oorlog begon. Naast het vage karakter van uw verklaringen, rijmen deze geenszins met de situatie die gaande was in de provincie Idlib. Allereerst blijft u eerder vaag inzake de start van het conflict in uw regio. Eerst spreekt u over ‘vanaf het begin’, daarna zegt u dat er in het begin geen oorlog was maar enkel protesten om het regime af te zetten, en vervolgens verwees u naar ‘misschien het tweede jaar’ inzake de start van de oorlog in Louf (CGVS, p.12-13). Toen u gevraagd werd om de situatie te beschrijven op het moment dat u terug kwam in Louf begin 2020 stelde u louter ‘het was normaal, er was niemand’ (CGVS, p.12). U gewezen op het feit dat jullie niet al te lang hierna ontheemd werden naar een vluchtelingenkamp en dat er bijgevolg toch iets gaande moet geweest zijn, zei u dat het leger op komst was en op 15km van Louf zat. Vervolgens werd u de vraag gesteld wie er dan de controle had over Louf voor de komst van het Syrische regime. Hierop antwoordde u ‘niemand’. Opnieuw werd u meegedeeld dat er toch wel iets of iemand moet geweest zijn die in de regio toen de controle had of die duidelijk aanwezig was. U herhaalde hierna dat er in Louf niemand was, maar buiten Louf wel, namelijk “de rebellen”. Een naam van deze rebellengroep(en) kunt u dan weer niet geven. Later gaf u nog aan dat er in het dorp geen rebellen noch leger kwamen en dat er enkel gevochten werd waar het leger zich bevond (CGVS, p.13). Hierna werd u geconfronteerd met het gegeven dat, zelfs indien er geen leger aanwezig was in uw dorp, uw grotere regio toch onder de controle van iemand moest vallen, of dat er richting de stad Saraqib toch regime of oppositie aanwezig moet geweest zijn (CGVS, p.13). Ook werd u meegedeeld dat u zeer weinig informatie verschaftte om de situatie in Louf te begrijpen. Hierop reageerde u dat u analfabeet was en het u niet interesseerde wie aan de macht was. Zelfs indien u niet veel interesse heeft in het conflict, zal u, indien u op die momenten in de regio woonde, toch wel vernomen hebben wie aanwezig was in uw regio of de regio rond Saraqib. Opnieuw blijft u volhouden dat u zich niet bemoeide. Ook het feit dat u niet opgeleid bent, biedt hieromtrent geen afdoende verklaring. Zo kan ook van een persoon die niet naar school ging, wel verwacht worden dat deze op de hoogte is van algemeen waarneembare elementen in diens leven en omgeving. Gevraagd of u reeds gehoord heeft van Jabhat al-Nursa, stelde u van “ja”, maar kunt u er verder helemaal niets over vertellen (CGVS p. 13). Uw verklaringen zijn dan ook danig ontoereikend. Zeker daar uit objectieve informatie blijkt dat sinds eind 2019 een groot offensief in het noordoosten plaatsvond waarbij de frontlinie op 26 december 2019 ten zuiden van Louf gesitueerd was en zich tegen 28 februari 2020 verplaatste zodat Louf in het controlegebied van het regime viel (zie administratieve dossier). Dat u er bijgevolg niet in slaagt deze situatie met meer details te beschrijven op een moment dat er grote gevechten gaande waren in de regio tussen verschillende belangrijke actoren, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verblijf in desbetreffende regio op dat moment.

Ook op het moment dat u uw dorp Louf diende te verlaten, leek weinig indruk te hebben nagelaten. Gevraagd hoe jullie vertrek verliep, reageerde u louter ‘normaal, alles op de auto gezet en vertrokken’ (CGVS, p.12). Indien u en uw familie echter het dorp dienden te verlaten waar jullie altijd gewoond hebben wegens een opflakking van de oorlog, kan het weinig overtuigen dat jullie vertrek de normaalste zaak van de wereld zou geweest zijn en hier verder niets over te vertellen valt. Opnieuw vervalt u in vaagheden zonder enige doorleefdheid. Verder zou u naar een vluchtelingenkamp getrokken zijn in de buurt van de stad Idlib. Toen u daar verbleef zou het kamp Alsawra geheten hebben (CGVS, p.4). Echter bij de DVZ verklaarde u dat u naar een vluchtelingenkamp ging met de naam al Yaman waar u besliste om naar Europa te vertrekken (Vragenlijst CGVS, p.2). Gevraagd naar de huidige verblijfplaats van uw echtgenote en kinderen gaf u dan weer aan de naam van het kamp niet te kennen, daar de naam jaarlijks verandert en ook zij soms van kamp veranderen. Dat u echter de naam niet zou weten van het kamp waar uw echtgenote en kinderen nog verblijven, doet uitermate bevreemdend aan. Uw verklaringen inzake uw verblijf in Syrië nadat u ontheemd geraakte, komen dan ook opnieuw niet doorleefd over. Bovendien verklaarden uw broers Mohamad en Bakour in hun persoonlijke onderhoud dat de familie vanuit Louf eerst naar Binnish, Sarmin en Afrin ging, vooraleer zich te vestigen in het vluchtelingenkamp (CGVS notities broer Bakour, p.11-12; CGVS notities broer Mohamad, p.12). U hiermee geconfronteerd, stelde u dat u toen in Turkije zat en dat zij naar die plaatsen gingen omwille van de bombardementen, maar dat u er niet bij was (CGVS, p.11). Zelfs indien u niet bij hen was op dat moment is het toch opmerkelijk dat u bijgevolg wel zou terugkeren naar uw dorp Louf

gezien uw familie dit dorp zou verlaten hebben omwille van deze bombardementen. Wederom blijft u weinig doorleefd noch eenduidig, hetgeen de geloofwaardigheid van uw recente verblijfplaatsen verder aantast. Omdat u het CGVS geen zicht biedt op waar u verbleven heeft voor uw vertrek uit Syrië, kan het CGVS ook geen inschatting maken van uw concrete activiteiten en tijdsbesteding in desbetreffende periode.

Deze vaststelling wordt daarenboven nog extra versterkt daar u allerm minst zicht biedt op uw individuele situatie betreffende uw militaire dienstplicht. Uw verklaringen hierover zijn immers dermate vaag en oppervlakkig en bovendien tegenstrijdig met de algemene landeninformatie waardoor het CGVS niet in staat is om uw persoonlijke situatie dienaangaande in te schatten en dit element te beoordelen. Zo stelt u dat u nooit een militair boekje heeft gehad. Dit is bevreemdend daar u 18 jaar oud was in 2009 en bijgevolg 25 jaar toen u Syrië een eerste keer verliet. Uit de algemene landeninformatie blijkt dat de Syrische militaire wet bepaalt dat wanneer een jongeman de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt, hij tijdens de eerstvolgende ronde wordt opgeroepen zich te melden voor zijn dienstplicht. In de regel melden dienstplichtigen zich bij het kantoor in de plaats waar zij in de burgerlijke stand staan ingeschreven. In principe zijn alle Syrische mannen tussen 18 en 42 jaar verplicht in militaire dienst te gaan voor een periode van 18 tot 21 maanden, afhankelijk van hun opleidingsniveau. U gevraagd naar de redenen waarom u op uw achttiende geen militair boekje hebt verkregen, gaf u aan dat u voordien al twee jaar uitstel kreeg, hetgeen uw vader regelde (CGVS, p.7). Hoe uw vader reeds twee jaar voor uw verplichte indiensttreding dit uitstel zou verkregen hebben, kan u dan weer niet verklaren. Het strookt bovendien niet met de objectieve informatie dat u reeds twee jaar voor het ontvangen van uw militair boekje uw legerdienst zou hebben kunnen uitstellen. U erop gewezen dat er op uw achttiende nog geen sprake was van een conflict in Syrië, en dat aldus de vraag rijst waarom u toen uw militaire dienstplicht niet zou volbracht hebben, verwijst u naar het feit dat u analfabeet bent en dat u geen idee heeft hoe uw vader dit geregeld heeft. Deze verklaring is echter allesbehalve afdoende. Het is immers niet omdat u niet kunt lezen en schrijven dat u geen enkele kennis zou hebben over het gegeven waarom u nooit een militair boekje had en op welke manier uw vader uw uitstel voor legerdienst regelde. U werd immers 18 jaar en alle andere jongens van uw leeftijd moesten legerdienst doen. Dat u dan hier dan ook nooit over gesproken zou hebben, noch enige vraag hieromtrent zou gesteld hebben aan uw vader, kan op geen enkele geloofwaardigheid rekenen (CGVS p. 7). Het is bovendien niet aannemelijk dat u geen enkele informatie kunt verschaffen omtrent de handelingen die uw vader moest stellen om dit uitstel te verkrijgen. U was immers reeds 18 jaar oud en dit betrof een cruciaal element in uw adolescent leven. Tevens kan er zoals uit de objectieve informatie blijkt slechts uitstel verkregen worden omwille van zeer specifieke redenen, zoals studies, medische redenen, indien iemand de enige zoon van het gezin is, of kan er een afkoopsom betaald worden voor personen die zich in het buitenland bevinden. U bent geenszins de enige zoon, heeft niet gestudeerd, kende geen medische ongemakken, en bevond zich niet in het buitenland. Op welke manier dit uitstel dan ook verkregen zou zijn, blijft een groot raadsel. Zelfs indien uw vader een afkoopsom betaalde, moet dit voor uw familie niet vanzelfsprekend geweest zijn. Zo verklaarde u dat uw familie altijd op de velden werkte en momenteel in tenten leeft. Dat u dan ook niet op de hoogte zou geweest zijn van enige afkoopsom die uw vader diende te betalen, houdt geen steek. Evenzeer kan uw verklaring dat u reeds aan het werk was op de velden en het 'druk was op het werk' waardoor uw uitstel geregeld werd, niet overtuigen. Zo verrichte uw broer [S.], diegene slechts drie jaar ouder is dan u, wel degelijk zijn legerdienst, en was hij net zoals u werkzaam op de velden (CGVS notities broer S., p.6). U slaagt er dan ook niet in om klare wijn te schenken inzake de redenen waarom u geen legerdienst zou verricht hebben. Ook uw broers in België zijn hieromtrent geenszins eenduidig in hun verklaringen. Zo verklaarde uw broer Mohamed dat u wel degelijk uw legerdienst heeft uitgevoerd (CGVS notities broer [M.], p.11), maar zei uw broer [B.] dan weer van niet (CGVS notities broer B., p.13).

Dat u zich verschuilt achter onwetendheid en er niet in slaagt om op een doorleefde en aannemelijke manier deze hele situatie uit te klaren, doet ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. In dit verband wil het CGVS benadrukken dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot deze elementen. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden en het land of de landen die geacht worden bescherming te (kunnen) bieden kunnen bepaald worden. Zoals blijkt uit het voorgaande, komt u echter geenszins tegemoet aan deze plicht tot medewerking die op u rust. Het CGVS benadrukt dat u hiervoor zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt en dat u door uw houding zelf het onderzoek onmogelijk maakt naar uw individuele situatie betreffende uw militaire dienstplicht en een

eventuele gegronde vrees voor vervolging die u mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat u mogelijk zou lopen.

Ook het gegeven dat u helemaal niets van documenten kunt voorleggen inzake het vermeende uitstel van uw legerdienst ondermijnt de geloofwaardigheid verder. U gaf aan dat alle documenten achterbleven in jullie huis en het huis gebombardeerd werd (CGVS, p.7). Er dient echter vastgesteld te worden dat u niet geheel consistent bent wat betreft uw documenten. Zo verklaarde u helemaal niets anders van documenten te hebben omtrent uw huwelijk, uitstel legerdienst etc. (CGVS, p.7). Nochtans verklaarde u tijdens uw onderhoud op de DVZ dat het document van uw religieus huwelijk bij uw vrouw was (zie verklaring DVZ punt 16). Wat er dan ook gebeurd is met uw overige documenten blijft gissen voor het CGVS. Bovendien is het ten zeerste merkwaardig dat alle documenten vernield werden in uw huis, maar u dan wel weer een kopie kunt voorleggen van uw familieboekje. Tevens slaagden uw broers tijdens hun procedures er wel in om identiteitsdocumenten voor te leggen. Deze gehele situatie doet danig de wenkbrauwen fronsen en u slaagt er niet in enige duidelijkheid te verschaffen, hetgeen uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Het doet verder vermoeden dat u om bepaalde redenen uw documenten niet wil voorleggen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u geen zicht heeft geboden op de kernelementen van uw verzoek, met name het geheel van de plaatsen waar u heeft verbleven voor uw vertrek uit Syrië en uw activiteiten in die periode.

Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen (CGVS, p.7, 10, 11, 13), dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Syrië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke regio van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen, maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts wijst het CGVS er op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het feit Syrië te hebben verlaten implicaties kan hebben voor de behandeling van een individu bij terugkeer naar Syrië en dat de houding van de Syrische autoriteiten jegens terugkeerders niet eenduidig is (EUAA, Country Guidance Syria van april 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-syria-2024/>; EUAA, Syria: Targeting of individuals van september 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_09_EUAA_COI_Report_Syria_Targeting_of_individuals.pdf; EASO, Syria: Situation of returnees from abroad van juni 2021, p.1-22, beschikbaar op www.euaa.europa.eu/publications/coi-report-syria-situation-returnees-abroad-june-2021; EUAA, Syria Country Focus van oktober 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_10_EUAA_COI_Report_Syria_Country_Focus.pdf),. Niettemin kan er in uw hoofde geen risico bij terugkeer worden weerhouden. Doordat u bewust de ware toedracht verzwijgt over waar u voor uw vertrek uit Syrië woonde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke regio van herkomst verlaten heeft, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u er in uw hoofde een risico is bij terugkeer. Uit de beschikbare landinformatie blijkt bovendien dat het loutere gegeven dat u in Europa heeft verbleven en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend niet volstaat om een afdoend risico bij terugkeer aan te nemen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS benadrukt dat uit artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het voordeel van de twijfel slechts aan een verzoeker om internationale bescherming kan worden gegund wanneer, onder meer, de verklaringen samenhangend en aannemelijk bevonden zijn en vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verder blijkt dat de bewijslast ook wat de nood aan subsidiaire bescherming betreft, in beginsel op de verzoeker rust, die aan de hand van concrete elementen moet aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Het CGVS wijst er in dit verband op dat uit artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet blijkt dat, naast de aanwezigheid van een gewapend conflict, en het gegeven dat er sprake moet zijn van willekeurig geweld waardoor het leven of de persoon van burgers ernstig bedreigd wordt, het burger-zijn één van de constitutieve elementen is om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen. Het CGVS benadrukt voorts dat voornoemd artikel niet tot doel heeft om bescherming te bieden aan om het even welke persoon waarvan men in het geheel niet weet wie hij is, en dat een verzoeker dan ook dient aan tonen dat hij een burger is. Vooraleer aan een verzoeker het voordeel van de twijfel kan worden toegekend en hij als burger kan worden beschouwd, moet de verzoeker dan ook voldaan hebben aan de medewerkingsplicht, dit, onder meer, door geloofwaardige verklaringen af te leggen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen

blijkt evenwel dat u geen zicht biedt op de plaatsen waar u verbleven hebt in de jaren voor uw vertrek uit Syrië, en uw activiteiten in die periode – een periode die de volledige duur van het Syrische conflict omhelst. Omwille van uw gebrek aan medewerking op dit punt bestaan er gegronde twijfels over uw voorgehouden profiel. Door het afleggen van vage, incoherente, niet plausibele en tegenstrijdige verklaringen, maakt u het onmogelijk te beoordelen of u al dan niet een burger bent. Het feit dat uw profiel niet vast te stellen is, is derhalve uitsluitend aan uw persoonlijk gedrag te wijten. Omwille van de door uzelf veroorzaakte twijfel en onduidelijkheid omtrent uw profiel kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De pagina's van u en uw echtgenote uit de familieboekjes van jullie ouders doen aan deze appreciatie geen afbreuk daar deze documenten louter een indicatie zijn van uw nationaliteit en deze hier niet ter discussie staat.

Tot slot leidt het feit dat u drie broers heeft die hier een beschermingsstatus hebben gekregen ([M.] OV n° xxx; [B.] OV n° xxx en [S.] OV n° xxx) er niet automatisch toe dat u eveneens in aanmerking komt voor de toekenning van een beschermingsstatus. Het CGVS benadrukt evenwel dat elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de samenwerkingsplicht en het beginsel van onpartijdigheid.

2.2. De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift de motivering die door de commissaris-generaal werd uiteengezet in de bestreden beslissing. Ze stelt daarbij dat ze in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde haar de vluchtelingestatus toe te kennen, ondergeschikt haar de subsidiaire bescherming toe te kennen, in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en voor verder onderzoek terug te sturen naar de commissaris-generaal.

3. De aanvullende nota

Tijdens de terechtzitting van 20 maart 2025 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer. Ze voert aan dat de politieke en de veiligheidssituatie in Syrië drastisch veranderd is doordat het regime van Bashar Al Assad onlangs werd omvergeworpen door gewapende rebellengroepen. Met de val van dit regime op 8 december 2024 is de situatie veranderd en naar de toekomst toe uiterst onzeker. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht besloten op 9 december 2024 om de behandeling van de dossiers van verzoekers om internationale bescherming in Syrië tijdelijk op te schorten aangezien de landeninformatie over Syrië op heden niet meer actueel zou zijn. Dit wil volgens de verzoekende partij zeggen dat de bestreden beslissing is gebaseerd op totaal voorbijgestreefde algemene landeninformatie. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten waarmee ze een beeld wil schetsen van de huidige veiligheidssituatie maar ook van de socio-economische situatie in Syrië. Ze voegt er verder aan toe dat Abu Mohammed Al-Golani wordt gezien als de nieuwe leider van Syrië. Hij is de leider van een groepering die door de meeste Europese landen wordt gezien als een terroristische organisatie. Hij is een soenniet. Het is volgens haar niet geweten hoe streng zijn beleid in Syrië zal zijn. De situatie van christenen en ismailieten en andere groepen riskeren dus bijzonder problematisch te worden.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Gelet op de aanvullende nota van de verzoekende partij, de motieven van de bestreden beslissing en de stukken in het administratief dossier, blijkt duidelijk dat de landeninformatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund bij het nemen van de bestreden beslissing inmiddels volledig is achterhaald. De algemene situatie in Syrië is immers drastisch gewijzigd, gelet op de val van het regime Assad op 8 december 2024 en de komst van nieuwe machthebbers, met name HTS.

De repercussies hiervan kunnen heden onvoldoende worden ingeschat. De veiligheidssituatie is onduidelijk. Evenzeer is de situatie voor minderheden onduidelijk omdat er nog geen voldoende zicht is op het beleid van de nieuwe machthebbers ten aanzien van minderheden. Er is enkel geweten dat HTS, een soennitische organisatie, haar wortels heeft in Al-Nusra en Al-Qaeda en streeft naar de oprichting van een islamitische staat in Syrië. HTS wordt verder beschouwd als een terroristische organisatie die is gekend voor haar autoritair bestuur in Idlib en voor mensenrechtenschendingen (EUAA *“Country guidance: Syria”*, april 2024, p. 24-25, e.v.).

In dit verband blijkt uit de consulteerbare weblink in de aanvullende nota van de verzoekende partij dat de commissaris-generaal op haar website meedeelt dat zij sinds 9 december 2024 de behandeling van dossiers van verzoekers afkomstig uit Syrië tijdelijk opschort *“in de context van de recente gebeurtenissen in Syrië”* en *“tot wanneer het CGVS over voldoende objectieve informatie beschikt om de veiligheids-situatie in Syrië en het risico op vervolging accuraat te kunnen beoordelen”*.

De verzoekende partij wijst er tijdens de terechtzitting op dat haar Syrische nationaliteit niet wordt betwist en dat de situatie in haar land van herkomst danig is veranderd.

De Raad herinnert eraan dat het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden stappen, waarbij de eerste stap de vaststelling betreft van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede stap de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de artikelen 9 en 10 of 15 van richtlijn 2004/83 voor de toekenning van internationale bescherming.

Voor de eerste stap is krachtens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet vereist dat een beschermingsverzoek individueel wordt beoordeeld en dat hierbij rekening wordt gehouden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de betrokken verzoeker. Wat de relevante feiten inzake de algemene situatie in het land van herkomst betreft, is het noodzakelijk dat in deze nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst van de betrokken verzoeker (HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X / *International protection Appeal Tribunals, Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General*, pt. 45-55).

5.2. De commissaris-generaal was niet ter terechtzitting aanwezig en heeft ook geen aanvullende nota neergelegd, ondanks de mededeling op haar eigen website, en aldus nam de commissaris-generaal geen standpunt in met betrekking tot de elementen aangebracht door de verzoekende partij.

Hoewel het duidelijk is dat de algemene situatie in Syrië drastisch is gewijzigd en daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij ook zou moeten worden gehoord over de impact van de actuele algemene situatie in Syrië op haar persoonlijke situatie en individuele omstandigheden, beschikt de Raad heden niet over volledige en actuele landeninformatie om in het voorliggende beschermingsverzoek na een uitputtend en geactualiseerd onderzoek uitspraak te doen over de vraag of de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden om internationale bescherming te krijgen.

De Raad verkeert bijgevolg in de onmogelijkheid om op correcte wijze het geheel van de feitelijke gegevens in rechte te beoordelen, met name om in een tweede stap na te gaan of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming, nu hij niet beschikt over pertinente en geactualiseerde informatie met betrekking tot de huidige algemene situatie in het land van herkomst, zoals artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet vereist.

5.3. Gelet op de beperkte landeninformatie die door de verzoekende partij zelf wordt aangereikt en gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting, vermits de Raad geen onderzoeksbevoegdheid heeft en de gewijzigde algemene situatie in Syrië nader onderzoek behoeft, kan de Raad in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van de verzoekende partij aldus niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek.

Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 november 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend vijfentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS